

Prepaden je Izidor. čudno potrť,
 že drugič približa se bela mu smrt,
 a usmili se prej ga Marija:
 za roko ga prime, popelje nazaj
 za vrata tja v skriti in blaženi kraj,
 tam mrak mu iz glave izbija.

S sestró, ki se v glavni oltar ji mudi,
 pomeni lepó se, gorkó poslovi,
 poseže tja v plašča kotiček.
 Poglej! izpod njega! — aj! tu jo imaš
 majoliko pisano — kaj jo poznaš,
 ti žejni nebeški svetniček?

Smehlja se in naglo jo jemlje iz rok
 in ves zadovoljen je kakor sam Bog
 in srečen, kot duša ni živa.
 Poprime, da vznak mu ne pade, klobuk,
 majoliko nagne in pije: luk-luk! —
 Do danes še vedno tam biva.

Milan Pugelj.

Jesen.

Prišla v deželo trudna je jesen.
 Piš mrzel razmetuje listje velo,
 v tujino ptičev plaho spě krdelo,
 zavija daljo pajčolan meglén.

Prišel je čas, s turobo prepojen.
 Kar je cvetelo, vse je ovenelo,
 kar pelo je, je večno izzvenelo,
 kar je živelo, našlo smrtni sen.

Samotno dekle plaka pred menoj.
 Nazaj pomlad zahteva izgubljeno,
 nazaj prelesti svojih skrit opoj.

Njen klic čez noč potuje zapuščeno,
 kot z listjem velim ž njim še piš igra,
 hladán in tuj brez grudi, brez srcá!

Milan Pugelj.